ČESKÁ REPUBLIKA

R O Z S U D E K
J M É N E M R E P U B L I K Y

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci **žalobkyně N. M.**, zastoupené JUDr. Zdeňkem Svobodou, advokátem se sídlem Žižkova 4, Cheb, proti **žalovanému Ministerstvu vnitra, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, Praha 7**, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 4. 2004, č. j. OAM-1215/VL-22-03-2004, vedené u Krajského soudu v Ostravě pod sp. zn. 60 Az 82/2004, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 2. 9. 2004, č. j. 60 Az 82/2004 - 25,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**

II. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného označeným v záhlaví tohoto rozhodnutí byla zamítnuta žádost žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) o udělení azylu jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). V odůvodnění žalovaný uvedl, že důvody žalobkyně pro udělení azylu byly pouze rodinné problémy s manželem a snaha o legalizaci pobytu na území České republiky. Vzhledem k tomu, že žalobkyně neuvedla žádnou skutečnost svědčící o tom, že by mohla být v zemi původu pronásledována z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu, rozhodl žalovaný o zamítnutí žádosti o udělení azylu jako zjevně nedůvodné podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu.

Rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 2. 9. 2004, č. j. 60 Az 82/2004 - 25, byla zamítnuta žaloba proti tomuto rozhodnutí žalovaného. V odůvodnění rozsudku soud uvedl, že žalobkyně v řízení o udělení azylu uvedla, že důvodem pro udělení azylu je skutečnost, že opustila svého manžela, který ji stále pronásleduje, pomlouvá ji a vyhrožuje jí zabitím. Kromě toho žalobkyně přijela do České republiky proto, že zde chce žít a naučit se český jazyk, neboť se jí nelíbí život na vesnici v zemi původu, kde není práce. Soud ve shodě s názorem žalovaného konstatoval, že tyto skutečnosti nejsou důvody pro udělení azylu vymezené v § 12 zákona o azylu, pro něž by měl žalobkyni být udělen azyl a proto žalovaný postupoval správně, když žádost o udělení azylu žalobkyni zamítl jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu. Podle názoru soudu si žalovaný opatřil dostatek podkladů, s nimiž měla žalobkyně možnost se seznámit a navrhnout jejich doplnění, spolehlivě zjistil skutkový stav, žádostí se zabýval svědomitě a spolehlivě a jeho rozhodnutí odpovídá požadavkům podle § 47 spr. ř. Z uvedených důvodů soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Ve včas podané kasační stížnosti stěžovatelka uvádí, že soud prvního stupně podcenil otázku nebezpečí jejího pronásledování v případě návratu do vlasti, byť se nejedná o pronásledování z důvodů politických. V případě návratu do vlasti má být žalobkyni vyhrožováno smrtí, přičemž státní orgány v zemi původu tuto situaci v minulosti tolerovaly, neboť žalobkyně a její matka byla v zemi původu vystaveny nebezpečí hrubého násilí a výhrůžkám smrti ze strany manžela za tichého souhlasu, resp. nečinnosti státních orgánů. Stěžovatelka je přesvědčená o splnění podmínek podle § 12 písm. b) zákona o azylu. Uvedené okolnosti vznesla stěžovatelka již ve správním řízení, nebyly však žalovaným zohledněny. Proto stěžovatelka navrhla, aby rozsudek Krajského soudu v Ostravě byl zrušen a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení; současně stěžovatelka požádala o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti popřel oprávněnost podané kasační stížnosti, neboť se domnívá, že jeho rozhodnutí i rozhodnutí soudu prvního stupně byla vydána v souladu s právními předpisy. I pro řízení o kasační stížnosti pak žalovaný odkázal na správní spis, zejména na vlastní podání a výpovědi, které stěžovatelka učinila v průběhu řízení o udělení azylu, a na vydané rozhodnutí. Žalovaný neakceptoval přesvědčení stěžovatelky o splnění podmínek pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu, neboť důvody uváděné stěžovatelkou nelze podřadit pod důvody pro udělení azylu podle zákona o azylu. Žalovaný proto navrhl zamítnutí kasační stížnosti a nepřiznání odkladného účinku.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a stěžovatelka v ní namítá důvod odpovídající ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a jejím rozsahem a důvody je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Důvodem podané kasační stížnosti je důvod uvedený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Nesprávné posouzení právní otázky spočívá v tom, že je na správně zjištěný skutkový stav aplikován nesprávný právní závěr, popřípadě je aplikován správný právní názor, který je však nesprávně vyložen. Nejvyšší správní soud taková pochybení v napadeném rozhodnutí Krajského soudu v Ostravě neshledal. Stěžovatelka je přesvědčena o tom, že splnila podmínky pro udělení azylu podle ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu. K této námitce Nejvyšší správní soud konstatuje, že ji neshledal důvodnou, neboť žalobkyně v průběhu

správního řízení uvedla jako důvod pro udělení azylu rodinné problémy s manželem a snahu o legalizaci pobytu na území České republiky. Nejvyšší správní soud dospěl ve shodě se žalovaným a soudem prvního stupně k závěru, že v případě žalobkyně nebyly naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu. Soud konstatoval, že žalobkyně nebyla v zemi původu pronásledována ve smyslu § 2 odst. 6 zákona o azylu. Na základě v řízení o udělení azylu žalobkyní uváděných skutečností nebylo možné dospět k závěru, že by jí státní orgány na Ukrajině svévolně odmítly pomoci při řešení problémů s manželem, neboť stěžovatelka do protokolu o pohovoru k žádosti o udělení azylu uvedla, že se kvůli problémům s manželem v zemi původu na žádné státní orgány neobrátila. Samotné vyhrožování a útoky ze strany manžela, na něž je kladen takový důraz v kasační stížnosti, nejsou důvodem pro udělení azylu. Za této situace tedy nebylo možné dospět k závěru o pronásledování žalobkyně ve smyslu zákona o azylu. Tvrzení žalobkyně v kasační stížnosti, že násilí ze strany manžela bylo pácháno za tichého souhlasu, resp. nečinnosti státních orgánů, je podle názoru soudu účelové a navíc se jedná o nové skutkové tvrzení uplatněné po vydání kasační stížností napadeného rozhodnutí a proto k němu Nejvyšší správní soud s odkazem na § 109 odst. 4 s. ř. s. nepřihlédl. Nejvyšší správní soud proto konstatoval, že důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. není dán.

Nejvyšší správní soud dospěl z uvedených důvodů k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). Jelikož Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti rozhodl neprodleně po jejím obdržení a po nezbytném poučení účastníků řízení o složení senátu, nezabýval se z důvodu nadbytečnosti již samostatně návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s., neboť neúspěšné žalobkyni náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému v souvislosti s kasační stížností žalobkyně žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. ledna 2005

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu